

Omraade, og det er Staten og ikke Kommunen, som bør raade paa et Statsomraade.

Hvad Jernbanestationerne angaar, ligger Forholdet paa samme Maade, som det vedrørende Gæstgiveri ligger for Kur- og Badeetablissementer: der kan, som paa vist f. Eks. af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), den enkelte Kommunes Interesser i dette Spørgsmaal være forsvindende ringe, medens derimod den gennemfarende eller den til Stedet rejsende Trafik har hele Hovedinteressen. Jeg tror ikke, at man, selv set fra et meget udpræget Afholdsstandpunkt, vil gøre rigtigt i at lade den lokale Afgørelse paa saadanne Steder være den absolut eneraadende; jeg tror, det vil være rigtigere, ogsaa fra den udprægede, den mest vildtgaaende Afholdsbevægelses Standpunkt, her at henlægge Afgørelsen til Statens Repræsentation. Jeg er fuldt overbevist om, at Statens Repræsentation har til Hensigt at fremme Ædrueligheden og ikke vil tage nogen Beslutning, som gaar i modsat Retning. Det ærede Medlem fra Fredericia har rigtigt nævnt den Restauration, som findes i den By, han repræsenterer, en Restauration, som jo hele Landets Befolkning en eller anden Gang er Gæst i, og i hvilken Fredericias Kommunes Befolkning formodentlig har en meget ringe Interesse. Derimod er det naturligvis givet, at der er Jernbanestationer paa andre Steder rundt i Landet, som virker paa anden Maade, og hvor den gennemfarende Trafik ikke kan siges at have nogen Interesse i Jernbanestationens Restaurationsdrift, fordi der intet eller intet væsentligt Ophold er ved den Station, eller den ikke er Endepunkt eller Udgangspunkt for nogen væsentlig Trafik. I slige Tilfælde forstaar jeg meget vel, at der kan opstaa kommunale Vanskeligheder af en saadan Jernbanerestaurations Tilstedeværelse, at den kan komme til at virke ganske imod sin Hensigt, virke ikke til Bekvemmelighed for de rejsende, men som Opholdssted for Kommunens Beboere. Og hvis det er Kommunens Hensigt og Flertallets Ønske at begrænse Antallet af Restaurationer indenfor Kommunen, saa vil det være naturligt, at den for saadanne Jernbanerestaurations Vedkommende ogsaa faar Lejlighed til at hindre, at de anvendes paa en Maade, som ikke stemmer med Kommunens Tarv og den i Kommunen raadende Opfattelse. Jeg er derfor meget rede til i Udvalget at forhandle om dette Spørgsmaal ud fra det Synspunkt, som jeg har anlagt som

Hovedsynspunkt; nemlig at der, hvor den kommunale Interesse er den overvejende eller er den eneraadende, bør ogsaa Kommunen have sit Veto, have den hele Afgørelse; men hvor der er Grænsetilfælde, eller hvor det ikke er den enkelte Kommune, men en Sammenslutning af Kommuner eller det hele Land, hvis Interesser ligger paa det vedkommende Sted, bør den endelige Afgørelse kunne træffes af et Landsorgan. Jeg er altsaa rede til Forhandling om dette Spørgsmaal ud fra det Synspunkt, som dette Lovforslag har lagt til Grund, nemlig at fremme Ædrueligheden gennem videre Lovgivning.

Det næste Spørgsmaal, som har været Genstand for Diskussion, er Spørgsmaalet om Adgang for Kommunerne til at træffe Beslutning om Søndagslukning, hvad jo forskellige Talere har taget til Orde imod, først det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) og senere, i stigende Grad, andre ærede Medlemmer. Det ærede Medlem fra Fredericia mente, at de Bemærkninger, jeg havde fremsat angaaende Søndagslukningens Uholdbarhed som Landsforanstaltning paa nærværende Tidspunkt, ogsaa maatte have Gyldighed overfor en lokal Beslutning. Men dette kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i. Thi det forekommer mig, at man vel kan sige, at hvis man i en By som f. Eks. København gik til ved en Lovgivningsbeslutning at paabyde Søndagslukning, saa vilde dette, saaledes som dette Spørgsmaal bedømmes her i Hovedstaden, aldeles ikke virke til en formindsket Nydelse af Alkohol, men virke saaledes, som det i andre store Byer har virket, nemlig til et Lørdagsopkøb af stærke Drikke og til en Søndagsnydelse udenfor Udskænkingsstedet endogsaa i forceret Grad — det er det Indtryk, man har fra andre Hovedstæder, f. Eks. Kristiania, hvor Bestemmelsen er truffet. Derimod vil Sagen stille sig ganske anderledes, naar Talen er om enkelte Omraader i Landet — og saadanne Omraader findes utvivlsomt —, hvor det er en mere almindelig Opfattelse, at det er ønskeligt, at der ikke paa Hviledagen er Adgang til at erholde Udskænkning, hvorved denne Dag væsentlig gøres til en Dag, anvendt til Ophold paa Beværtningsstederne. Kan en saadan Lukningsbestemmelse gennemføres uden at medføre de før paapegede Mangler, saa føler jeg mig overbevist om, at man i Kommunerne vilde føle det som unaturligt, hvis man ikke havde Ret til at give Udtryk for, hvad der er Kommunens Ønske.

Jeg har det Indtryk, at det ærede